

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

A fekete szekrény.

— Elbeszélés. —

Közli : *Rosenmeyer Lajos.*

Sötét éj terült el X. helység felett. Az ör kürtje a 12-öt már hirül adta, a gyertyavilág az egyes házak ablakaiból már rég nem látszott, a kutyák már nyugalomra hajták fejeiket, — csupán egy kis szegényes kinézésű házban pislogott a mécs.

Benn a szűk, de mégis eléggé tiszta szobában egy ószerű szekrény előtt még egy fiatal nő állott, özvegye a csak pár év előtt elhalt falusi tanítónak; balkezeiben lámpát tart, jobb keze ellenben fiókokat fiókokra nyit, azokat ismét bezárja, újra kinyitja, a bennök levőket felhányja, de még sem leli azt meg, mit oly igen keres.

Végre reszkető kezével már mindent felhányt, de eredmény nélkül, mert a lámpát az asztalra tévén, keservesen kezdett sirni.

— Anyám, édes anyám, mi bajod van? — hallatszott most a szoba hátsó részéből, és egy gyönyörű 7 éves leányka egyenesedett fel az ágyban.

— Aludjál csak, Vilmám, — mondá a könyeit elrejtteni iparkodó anya, — hisz te úgy sem segíthetsz nekem.

— Hát azt hiszed, édes anyám, — mondá ismét a gyermek, — hogy én alhatom, míg te így szomorkodol? Én mindedig fenn voltam s láttam, hogy minél többet kerestél azon szekrényben, — annál szomorubb lett arcod; ugyan kérlek édes anyám, mondd meg, mi szomorít úgy el?

— Igazságod van, — mondá az anya, — azt tudnod is kell, mert már holnap nem fogom előtted eltitkolhatni; holnap este, szeretett gyermekem, már nem lesz otthonok, e ház már akkor nem mienk; hacsak egy fekete szekrénykét meg nem lelünk.

— Hogyan? — mondá megijedve a leányka, — hát nem maga édes apánk építette ezt a házat, s nem mondá, midőn elkészült: hála legyen Istennek, legalább saját lakással birunk.

— Igen, — mondá az anya, — de azt nem tudjuk bebizonyítani; a jelenlegi bíró atyja barátja volt édes atyádnak és őt gyakran segítette mind tettel, mint tanácsal. Ő ezen földet olesón adta el atyádnak, sőt a ház felépítésére még pénzt is kölcsönzött neki. Isten segítségével ő lassankint kifizette az adósság legnagyobb részét, végre mintegy

három év előtt örömmel jött haza és elbeszélé, hogy már semmivel sem tartozunk, és a nyugtákat szemem láttára a fekete szekrénykébe zárta, hol még különféle irományok is valának elhelyezve. De ezen napunk utolsó öröm-napunk volt, mert nemsokára eltemettük édes atyánkat, és szegény nagyapánk is beteg lön ezután.

— Csak tudnám, — kezdé csekély félbeszakítás után az anya, — hogy mit akart az utolsó pillanatban halála előtt mondani a nagyapa, de már nem birt annyi erővel. — — Mintegy 2 hó előtt hozzánk jött a jelenlegi bíró s egy kötelezvényt hozott magával, melyben édes atyád elismeri, hogy az ő apjától a házépítésére 3000 frtot felvett. Én azt állítám, hogy ezen összeg már rég ki van fizetve, s a nyugtákat akarván neki megmutatni, aszekrényhez mentem, de szerencsétlenségünkre nem találtam már ott semmit. A jelenlegi bíró a törvényszéknél feladott bennünket, és miután azon összeget nem tudjuk lefizetni, holnap a szolgabíró lefoglalja ezen házat. Holnap tehát otthon nélküli koldusok leszünk. — — — — —

A rettegett nap végre megérkezett. Az özvegy Vilmát a másik két fiuval már jókor reggel elküldötte az erdőbe, hogy ne is lássák az otthon történéndöket. Józsi, az idősebb, kosarat vitt magával, hogy édes anyjának az erdőben földi epret szedhessen, Pista pedig nővéréhez szorult és annak jobb kezét fogta, balkezében meg egy kis nyulacsakát tartott.

Igy haladtak ök együtt és csakhamar az erdőbe értek.

Vilma gondolatokba merülve haladt a kis Pista mellett, Józsi meg ide-oda nézett, ha nem talál-e földi epret édes anyja számára, s mindketten annyira el voltak merülve gondolataikban, hogy nem is vették észre, hogy a nap sugarait sötét felhők tartották vissza, s iszonyú vihar van keletkezőben. Ezt csak akkor vették észre, midőn a mennydörgés hangját meghallották, és az eső süri cseppekben kezdett esni. Kezdetben megijedtek, mert haza sem futhattak, oly messze valának már a falutól, de csakhamar elvezette őket Józsi egy odvas tölgyfához, melybe mindnyájan befértek.

— Hogyan ismered te ezt a fát? — kérde Vilma öcscsétől.

— Ez volt a beteg nagyapa nyári palotája — felelé József; — egyszer eprészni mentem; hát itt találtam őt; ő, midőn engem meglátott, szörnyen megijedt, de kért, hogy ne áruljam el azt senkinek, s most is csak azért mondom meg, mert már meghalt.

Ezután, mivel még esett az eső, játszani kezdtek, — házat, istállót s más ilyesfélét építettek az odúban levő kövekből.

Egyszerre csak a kis Pista felkiált:

— Nézzétek csak, mit leltem a kövek közt! — s ezzel egy fekete ládikát mutatott meglepott testvéreinek.

Ez mohón kapott utána, kinyitá a fedellet, és ott látta azon ohajtva keresett nyugtát, melyen tisztán olvasható betűkkel ez vala felírva: „Hogy P tanító a háznak felépítésére tőlem kölcsönzött 3000 frtot lefizette, ezennel elismerem.“

— Anyám, — vala az egyedüli szó, melyet Vilma ki birt mondani, és megfogván testvérei kezét, haza sietett. — — —

Az özvegy házánál már össze valának gyűlve a különféle férfiak, — a ház már meg vala becsülve, a szolgabíró már alá is irta a nevét s oda akará már a bírónak az irományt nyújtani, midőn az ajtó kinyilt s a kis Vilma a bíróhoz futott s eléje terjeszté a nyugtát, e szavakat mondva:

— Bíró uram, atyám már azon összeget rég kifizette; önnek nincs semmi követelése. — — — — —

Ismét sötét éj terült el X. helység felett: gyertyavilág már sehol sem látszék, csupán a hold sütött, és bevilágított egy kis házacskába, melyben egy anya és három gyermek nyugodtan aludt, az Isten angyalaitól őrizve.

Nyári kép.

Melegen süt a nap,
Lángolva, mondhatom;
Sugarától szinte
Ég a völgy s a halom.

Le van perzselve a
Fű, a fa s a virág;
Egy nagy tüzes katlan
Most az egész világ.

Lekonyul fáradtan
A fák s bokrok lombja,

Hallgat, mert kiszáradt,
A madarak torka.

Isten tudja, hol van
Az égről a felhő;
Lajhár-lusta lett és
Szirokkó a szellő.

Kiapadt a tónak
S a pataknak medre . . .
Hull a munkás népről
A verejték egyre.

Égi háboru.

Zaharában vagyok? Ordit egy oroszlán?
Hire sincsen annak. Mi bög hát? Az orkán.
Borzasztó lábával fékvesztetten tombol;
Hinnem kell: épen most fut ki a pokolból.

Szalad feldühödve, mint egy böszült bika,
Melynek szeme vadul forgó tűzkarika;
Nem is kimél mit sem: mindent gázol, rombol,
Nem ijed vissza az erdőtől, halomtól.

Össze-vissza rázza az eget s a földet,
És csak azért pihen, hogy törjön még többet:
Földig meghajlik a bokor s a fa ága
S egyiket-másikat ezударul levágja.

Elnémitotta a madarak énekét:
Bömböl ő helyette süketítő zenét;
Rémes éjszakává festette a mennyet:
Borong azon sűrű, zordon, terhes felleg.

S e pokoli felleg szórja a villámot:
Mintha fel akarná gyújtani a világot;
És a villám után rettentően dörög:
Mintha döntő csata folyna ég-föld között.

Szinte megrendülök e zivatart látva
S önkénytelenül is buzdulok imára:
Isten! ne éreztesd balkezedet velünk,
S a veszélyek ellen adj oltalmat nekünk.

Városov Mihály.

Grambusz tanító.

— Regc. —

A kis Ferencz nagyon pajkos gyermek volt. Anyjának igen sok bajt szerzett, és a helyett, hogy iskolába ment volna, az országuton játszott, vagy az iskola mögött aludt.

Egy alkalommal a kis Ferencz ismét elkerülte az iskolát, és épen ekkor nagy szél kerekedett; az anya látván őt, mérgesen kiáltott ki az ablakon:

„Forgószél, oh gyors forgószél
Vidd el azt a rossz gyermeket,
A ki annyit búsít engem
S minden intést csak kinevet.
Forgó szellő oh hallgass meg,
Vidd el azt a rossz gyermeket.“

Az anya nem gondolta, hogy ez megtörténhetik, hanem csak a kis Ferenczre akart ijeszteni, de a szél nem értette a tréfát, hanem a dolgot komolyan vette, és huj, huss, — elvitte a gyermeket.

— Megállj! megállj! fiam! gyermekem!
— kiáltott a szél után az anya, de már minden késő volt.

A szél süvöltött és oly magasra ragadta, hogy a kis Ferencz látását és hallását is elvesztette.

A szél azonban repült és tova sietett; végre egy roppant magas, és meredek szikla fölött megállott és a kis Ferenczet, ki csak most tért magához ijedtségéből, talpra helyezte.

Ekkor a szél rekedt hangon így szólott:

„Oh szent Grambusz, siess elő,
Itt hoztam egy rossz gyermeket,
Ki utálta az iskolát
És rosszat tett, ha tehetett.
Ugy hiszem, hogy ilyen fiut
A szent Grambusz szívesen lát.“

Ezen szavakra szent Grambusz kilépett remetelakából, kezében egy bottal, mely oly hosszú és vékony volt, mint ő maga, és mondá:

„Köszönöm, szellő, neked
Ezt a gonosz gyermeket.
Majd adunk mi játékot!
Ha nem tanul itt a bot.“

A kis Ferencz nagyon megijedt, a mint

a szent Grambuszt így beszélni hallá, és szeme a vesszőre esett, melyet már a hátán táncolni gondolt. Szent Grambuszt nagyon ijesztő kinézésűnek találta hosszú sovány kezeivel és a magas szürke sapkával, melyen három nagy fekete betű: A B C ragyogott.

Valószínűleg a szürke színt szerette leginkább az iskolamester, mert szürke volt kabátja, szürke volt hosszú mellénye, szürke a vékony nadrág, mely a térdén össze volt kötözve, és szürke volt harisnyája is.

Ah oly kinézésű volt ő, mint a szürke felhő, de sokkal keményebb és szigorubb, mint a szél, mely őt ide hozta.

A forgószél már régen eliramlott, és a szent Grambusz azt mondá:

— Jer, jer az iskolába.

Ekkor ő előre ment, és egy szürke, romladozó iskolába lépett; Ferencz szomoruan ballagott utána.

Az iskola-épület az egyetlen ház volt, mely a komor és sötét sziklák között állott. Az iskolaház minden zugát tele irkálta a tanító betűkkel, — valóban, szomorú helyzetben volt a kis Ferencz.

A tanterem sem volt külömb. A falakat nem díszíték képek és virágok.

A kis ablakokat sűrű vasrostélyzat fütotta be, és még sem lakott a tanítón kívül más e sziklán.

De a tanító azért készítetté ezt így, hogy a fiukat, kiket a szél hoz ide koronkint, félelemben tartsa.

Nem volt harang, mely a leckeóra kezdetét és végét jelezte volna, de óra sem volt, mely az időt mutatta volna.

E helyett szent Grambusz maga monddotta el az órákat a következő különös versben:

„Egyet ütött már az óra,
Föl a javulás útjára.

Az óra a kettőt veri,
Ha nem tanulsz, — ütlek, Feri.

Az óra most hármát ütött,
Lesz bot-ütés, lárma között.

Négyet üt most a kis harang,
Biz megjárja itt a bitang.

A kis óra ötöt ver most,
Nem ütök én soha okost.

A hat óra is elhangzott,
Ha nem tanulsz, jön most a bot.

Hetet harangoznak ott lenn,
Hetet vágnak te rád itt fenn.

Nyolczat ver a kis toronyban,
Tanulj, mert itt elég bot van.

Nyolczat ütött a kis óra,
Még mindig tart a tanóra.

Az óra kilenczet veri,
Ugy kell, tanulj, gonosz Feri.

Tizet üti, hallod gyermek,
A leczkédet jól tanuld meg.

Tizenegyet elüté már,
Büntetésemben nincs határ.

Az óra már tizenkettő,
Déli harang is elhangzott,
Ha nem használ most a vessző,
Fog használni, tudom, a bot.

Ezen időközökben szent Grambusz ki-
mondhatlan szigorral tanított.

A kis Ferencz azonban nem volt a figyelemhez szokva, majd ide, majd oda tekintgélt, az ablaktáblákat olvasta, ujjával ját-szott, majd megint a lábával dorombolt; unta magát és türelmetlen volt.

De a szent Grambuszban jó mesterére akadt; borsón térdeltette órákon át, majd botjával huzott rá néhányat.

No most — miután Grambusz a tizenkettedik órát is elénekelte — alkalmasint ebédelni megyünk. Már előre örült. De öröme csakhamar megváltozott, mert ebédül nem kapott mást, mint vizben főtt gyökeret.

Oh mint visszakiváncozott ő anyjához, hol őt mindennap oly jó ebéd várta, melyet természetesen nem érdemlett meg.

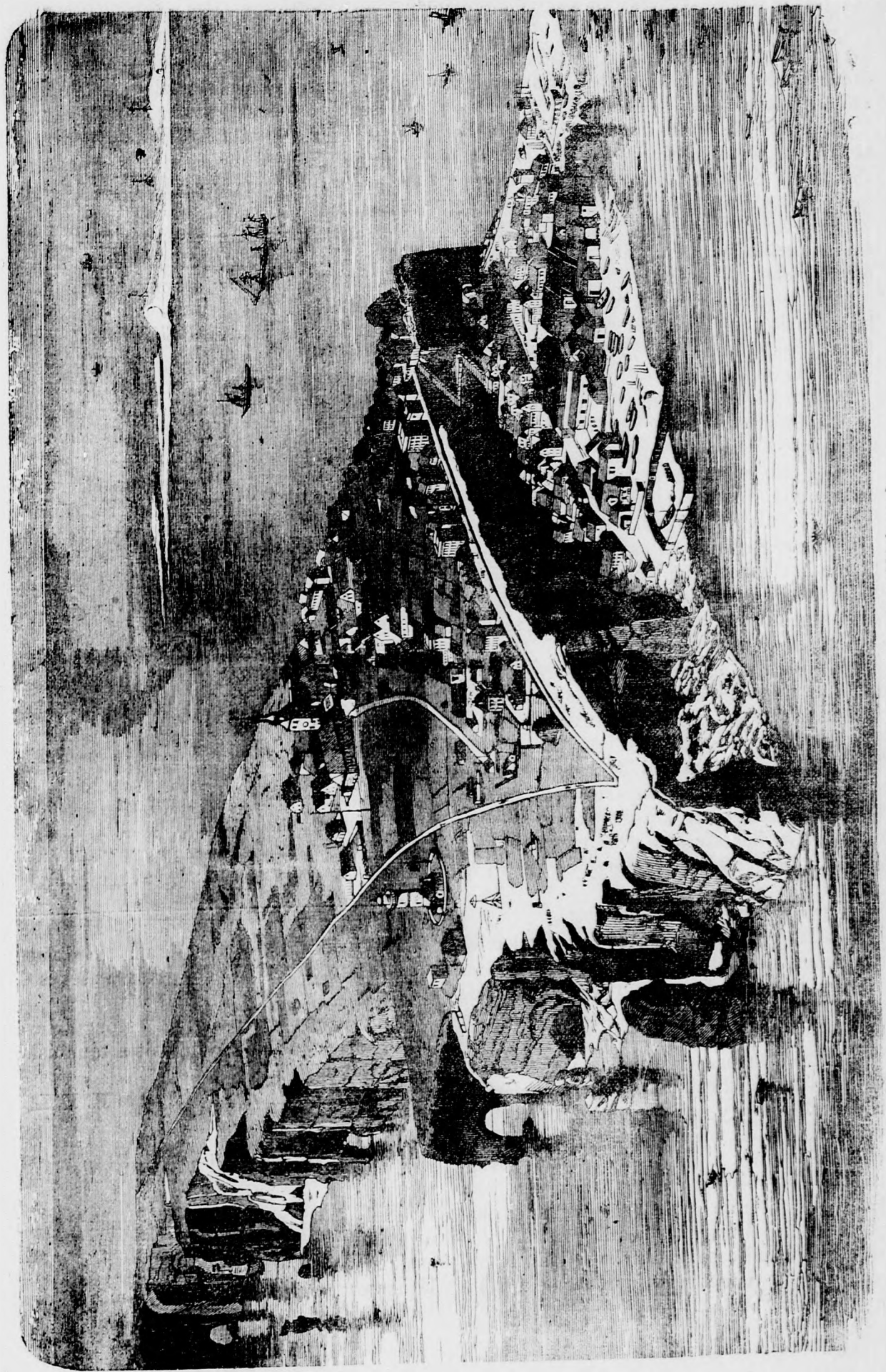
A sovány ebéd után újra előadás volt. A néhány percnyi szünidő alatt pedig gyakorlataival volt elfoglalva.

Mily nehezére esett a tanulás, mert ahhoz nem volt szokva!

Néha a tanító a kertbe küldé dolgozni, de az is oly kopár volt, mint mindenféle a környék.

Nem volt abban virág ültetve, hanem csak főzelék.

Midőn a kertben dolgozott, letekintge-

Helgoland szigete. (Lásd szövegét az 661. lapon.)

tett néha a szikláról. Feri majd a szemét nézte ki, de még sem látta édes anyja fehér, szőlőindákkal befutott házát.

Semmit, de semmit sem látott egyebet sűrű föllegeknél, melyeket néha a szél szét-darabolt, és azok úgy csüngtek a levegőben, mint nagy posztó-darabok.

Este Ferenczet szűk kamrába zárta a tanító, fekhelye nem volt más, mint egy darab kemény kő.

Aludni nem tudott, mert alig hunyta be szemeit, már is a botot képzelte maga felett táncolni, — és ilyenkor rémülten fölugrott.

Oh ez szomoru, igen szomoru élet volt!

Egyik nap épen oly szenvedéstelt, mint a másik!

Legjobb volt még az, hogy Ferike figyelni tanult, a föladott leczkét kitünően beemlézte, — szóval, ő a javulás útján volt.

Már rég elmúlt az az idő, midőn a szél őt ide hozta, hány napig volt itt azonban, azt még sem jegyezte meg, mert itt fönn nincsen sem tavasz, sem nyár, sem ősz, sem tél.

Itt minden egy és ugyanaz.

Egy este, midőn szent Grambusz a hetedik órát énekelte és a kis Ferencz a könyvön túl a föllegekre tekintett, két gyermeket látott maga előtt, aranyfürtökkel és fehér, hófehér szárnyakkal. A gyermekek mosolyogva néztek a kis sanyargatott tanulóra, azután barátságosan kérdezték:

— Mit keressz itt e szomoru sziklák között? Nem tudod azt, hogy ott alant tavasz virul?

Ferencz keservesen zokogott.

— Itt kell lennem, mert megérdemlitem, mert én lusta és engedetlen gyermek voltam. Ah ti szép vidám gyermekek kik vagytok? Oly jól esik nekem, ha rátok tekinthetek.

— Mi a tavasz gyermekei vagyunk, — válaszolták a kicsinyek, — mi mindenfelé röpködünk, hogy a tavaszt hirdessük. A tavasz érkezének hirdetői vagyunk. Midőn ő eljön, zöldülnek a fák, és a kertek is virágzanak. Oh mily szép a tavasz! De itt a Grambusz-sziklán mi sem zöldül, hanem kopár minden. Mi nem is hozzá jöttünk, hanem azért szállottunk ide, hogy lássuk, vajjon van-e itt ismét egy kis gyermek, a kit magunkkal viszünk.

— Magatokkal visztek? — kiáltá Feri' és hangosan dobogott a szive; — de nekem nincsenek olyan szárnyaim, mint nektek.

— Igaz, — válaszolák a kis hirnökök, — de jól viselted magadat, ennél fogva megérdemled, hogy visszavigyünk. Feküdjél vállainkra.

Ekkor a kis Ferencz karjait a gyermekek nyaka köré füzte, és ők mint a szélvész utnak indultak, az alkony föllegein keresztül.

Rövid idő múlva a Grambusz sziklája eltűnt a felhőkben.

A virágok és növények illatárjában csatogtatták már kis szárnyaikat a hirnökök, midőn Ferencz oly bágyadt és álmos lőn, hogy szemei lezáródtak.

A kis aranyfürtű gyermekek tudták már Ferenczék lakását, és arra röpiültek, midőn pedig látták, hogy nyitva van az ablak, beszállottak azon, és a kis alvó gyermeket halkan az ágyra fektették.

A mint a gyermek másnap reggel fölnyitá szemeit, a tavaszi nap sugarai oly szendén világítottak be kised ablakán, a lugason madarak énekeltek, a fák virágoztak, és az ágynál a hü és jó anya ült, ki oly boldog volt, hogy örömeiben sirt.

— Kedves anyám! édes jó anyám! — kiáltott föl a kis Ferencz, — ah mily borzasztó álom volt ez! Ezentul szorgalmas és engedelmes akarok lenni.

Az ígéretet oly hiven megtartotta a kis Ferencz, hogy az anya még a legesekélyebb panaszt sem hozhatta föl ellene.

Ő oly vidáman ugrándozott a kertben, mint egyébkor, és kimondhatlanul örült a természet kecséinek és a madarak ékes dalának.

De öröme mellett igen szorgalmasan tanult, és soha sem kellett őt a tanuláshoz — bottal nógatni.

Kletke után **K. K. L.**

Helgoland szigete.

(Képpel.)

Helgoland az északi tengernek egy kicsiny, de regényessége és gyógyfürdői miatt csaknem minden nemzet fiai által gyakran látogatott, alig egy négyszög-mérföldnyi területű sziklaföldje, Hamburgtól északnyu-

gatra mintegy 23 mértföldnyire. 1807 előtt Schleswig-Holsteinhoz tartozott, azóta az angolok birják.

Maga a sziget hosszú, keskeny, háromszög alakjában mintegy 200 lábnyi magasan csaknem függőlegesen emelkedik ki az öt körülölelő nyugtalan hullámok közül; csak délkeleti oldalához mintegy hozzá tapasztva terül el egynehány száz lépésnyi széles, alacsony homokföld, a felső résztől „alföld“ név által megkülönböztetve. Itt üzi örökös ár-apályjátékát a föld mosása által rozsdavörös színéről elnevezett „vörös tenger“.

Az alföldről egy 190 fokkal bíró kényelmes lépcsőzet visz a tulajdonképeni városba a fősíkon. Itt van a templom, iskola, és távolabb a városon túl a burgonyaföldek, és ezek után következő legelőkön túl a sziget észak-nyugati legmagasabb pontján a világító; ez egy szilárd, kő-, réz- és vasból összeszerkesztett éghetlen és a legmakacsabb viharokkal már majd félszázad óta daczoló nem épen magas bástya. A vastag üveglemezekkel védett erkélyen belül 16 terjedelmes platinatányérban égő kis lángok egy nagy tüzgomolylyá olvadnak össze, mely az arra menő hajóknak vezéresillagul szolgál.

A házak mind fából vannak, de azért egy-két, sőt három-emeletesek is. A szigettől mintegy tíz percznyire fekszik egy lakatlan, homokos, hosszú, keskeny sziget vagy inkább zátony, világhírű tengeri gyógyfürdőivel.

A lakosok száma mintegy 2000, ősapáiktól örökölt friez nyelvöket híven megőrizték, noha a német, sőt angol és francia nyelvet is értik. A nevelés és ennek következtében az erkölcsiség is jó karban van nálok, s emberemlékezet óta nem fordult elő súlyosabb bűneset; rablás, gyilkolás ismeretlen előttük. A három osztályból álló népiskolában három tanító működik. Irni, olvasni mindnyájan tudnak, noha nagyobb részök soha sem volt túl szülőföldjük természeteszabta határain.

Egyszerű, csaknem sanyaru életmódjuk daczára koldus nincsen nálok, s a legutolsó lakos is szégyenlené alamizsnát kérni. E szegény életmód iránti tekintetből teljesen adómentesek. Kicsiny és sovány földjük

burgonyán kívül egyebet alig teremvén, gabonát, húst és szóval minden élelmi szert, ugyszintén köszenet is — fa nincsen az egész szigeten — hajók szállítanak oda. Házi állatokat — macskát, kutyát és juhot kivéve — nem ismernek. A juhoktól nyernek húst, tejet, vaját, sajtot. Az egész szigeten tán egy tehén találtatik, melyet mint ritkaságot bámulnak, — lovat meg épen nem láttak, s úgy vágynak annak láthatására, mint mi valami ausztráliai csoda-állatéra.

Egyedüli keresetmódjuk a halászat, — különösen a tőkehalakat szárítják és eladják, — és a nyári idény alatt a nagyszámu vendégek ellátása; ezekkel aztán tengeri csiga- és kagyló-kereskedést is üznek. Minden házban van kiadó lakás a fürdő-vendégek számára, hanem az élelmezés fölötte drága.

Daczára annak, hogy a víz közepette vannak, mégis nagy hiányt szenvednek az ivóvizben, mert kut nincs az egész szigeten, s így nagy gonddal gyűjtik mély ciszternákba a hó- és esővizet s azzal élnek, minék következtében ugyan fősvényen is bánnak vele.

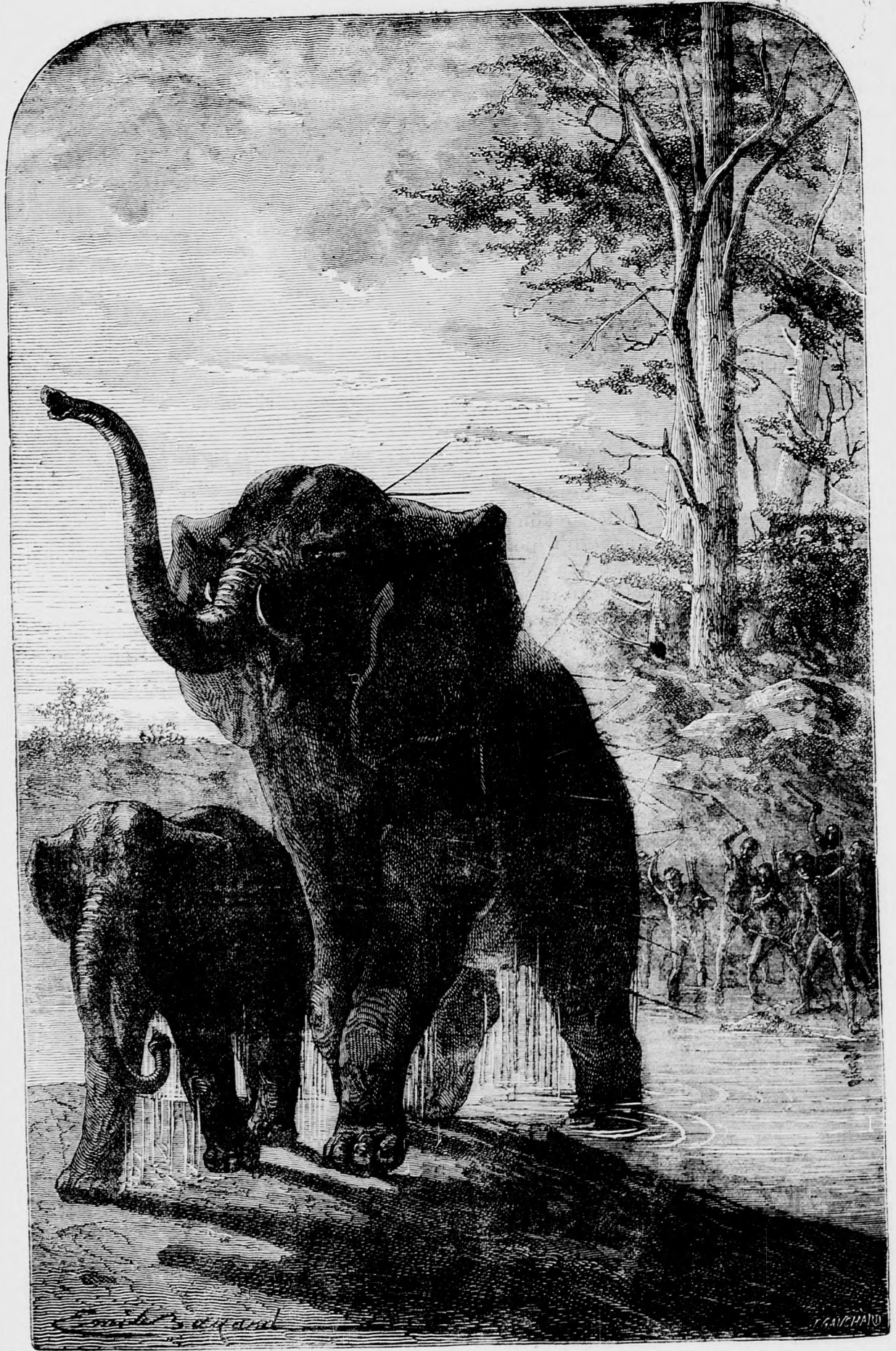
Öltözetök igen fantasztikus, s úgy látszik, szintén őseik hagyománya. Minden nőnek, legyen az ifju vagy öreg, ünnepi köntöse a piros szoknya, széles sárga szegélylyel, fejükön pedig válig hajlott fekete kalap. Honi színök, melyet közös anyjoktól, a szigettől kölcsönöztek, csaknem egy a mi kedves három színünkkel, t. i. zöld, vörös, fehér, mert a mint a költő Helgolandról mondja:

„Zöld a mező
Széle vörös-
Fehér part,
Zászlód hármasszíne ez,
Helgoland! —“

Elefántvadászat.

(Képpel.)

Livingstone beszéli, hogy afrikai utazásaiban a Ngagami folyó déli partján „bámulatos mennyiségben“ talált elefántokra. Ezek éjjelenként érkeznek az itatókhoz, s jóizün szüresölvén a vizet, örömben hangosan fel-felordítanak. A felállított csapdákat ovatosan kikerülik, s azért rendszeren

Elefántvadászat.

hosszú sorban, lépegetnek egyenkint egymásután, mint a ludak.

Egyszer a Közép-Zambeszi folyam partján járván embereivel, egy dús növényzetű völgyben épen három golyót lőtt ki egy bivalyra, a mint egyszerre észreveszi, hogy az ő és társai visszavonulási útját egy csapat elefánt elzárja. Társaival együtt egy meredek sziklára menekült, a honnan egyet az elefántok közül lelőtt.

közül néhányan ovatosan közeledtek a két, semmi rosztat sem sejtő állat felé, míg ő maga egy emelkedettebb helyre vonult, hogy a vadászatot kényelmesebben szemlélhesse.

A nőstény nem sejté a támadók közeledtét, s a fiatal elefánt, mely mintegy két éves lehetett, nyugodtan szopott. Azután mind a kettő egy más helyre indult, hol a patak jobban kiszélesedett; itt is játszottak a viz-

Aiföldi juhász-esalád. (Lásd szövegét az 538. lapon.)

Másnap reggel sok néger csődült e helyre, hol vig lakomát csaptak. Livingstone épen egy szikla csoport földtani viszonyait vizsgálta, a mint a szép völgyben, csekély távolságban, két elefántot pillantott meg. Az egyik egy öreg nőstény volt, mely roppant fül-lapjaival élénken legyezgette magát, a másik pedig fia, mely jóízűn heverészett az iszapban. Livingstone társai

ben és iszapban; a fiatal elefánt jókedvűen csattogtatta füle lapjait s hánytavetette orrmányát, s az anyán is meglátszék, hogy jól érzi magát. Ekkor a négerök egyszerre elkezdének fütttyenteni, s hangossan kiabálnak, ordítanak az állatoknak: „Itt vagyunk, hogy megöljünk. Meg kell halnotok. Ugy akarják az istenek!”

A felriasztott elefántok kivonultak a pa-

takból, mialatt a vadászok közelebb jöttek s üldözőbe vették őket. A fiatal elefánt egyenes vonalban előre futott, de a völgy nyílását emberek által elállva találván, anyjához visszatért, mely védpajzsul szolgált fiának s többször gyöngéden hátba lökte őt orrmányával, mintha meg akarná nyugtatni. Néha körülnézett támadói közt, mintha kérdezné: „Miért bántatok engem, mikor én nektek soha sem vétettem?” — de a vadászt szegény áldozatának semmi künje, semmi esdeklése sem indítja szánalomra; csupa kedvtöltésből ront olyan állatok életére is, melyeknek semmi hasznát sem veszi, csak hogy öldöklési vágyának eleget tegyen.

Az üldözők egyre közeledtek vad ordítással, mint megannyi fekete ördög, már csak 50 lépésnyire voltak, s az elefántoknak nem maradt egyéb hátra, mint a sekély folyón átgázolni; e körülményt felhasználták a vadászok, 20 lépésnyire közeledtek s kopjaikat hajigálták az elefántok testébe. Nemsokára úgy nézett ki az öreg elefánt, mintha meg lett volna spékelve, míg a fiatal egyetlenegy kopja sem érte, oly ügyesen tudta őt anyja saját testével eltakarni; szegény, számtalan sebből vérzett, s gyengülni kezdett, s végre úgy látszik, hogy már nem is törődik fiával.

Livingstone megparancsolá embereinek, hogy az utóbbit kiméeljék. A szegény fiatal állat elkezdett futni, de néhány vadász, kik nem hallották Livingstone rendeletét, utolérte és lelötte. Az anya erre megállt, megfordult, s fájdalmasan és dühösen felordítva nekifordult a vadászoknak, kik nagy bajjal tudtak menekülni előle. Három ízben rohanta meg őket, de mindig valóságos kopjasóvel fogadták; a vér már csak úgy szakadt róla, végre ingadozni kezdett, térde megcsuklott, lezuhant s kiadta páráját.

A nőstény tökéletesen kifejlett példány volt.

Tudva lévő, hogy az afrikai elefánt több tekintetben különbözik a kelet-indiaitól. Az afrikainak rendkívül nagy füllapjai vannak, melyek néha két-röfnyi hosszúak s háromlábnyi szélesek, s e szerint két-harmaddal nagyobbak, mint a kelet-indiaie.

Az afrikai négerek még nem tudják ezen okos és hasznos állatokat szelidíteni, mint Indiában, s többnyire nagybecsű agyara-

kért vadászszák és üldözik. Hiszen azt tudjátok kedves fiatal barátim, hogy az elefántcsont-név alatt előforduló különféle ékes, finom faragott czikkek az elefántnak nem csontjaiból, — hanem csupán csak két nagy, kiálló agyarából készülnék.

Az est.

Leszállott a nap az égről;
Már beesteledett;
Helyette arany-piros fény
Festi be az eget.

Pár percz mulva eltakarja
A nap gyászos arcját:
Olyan mint a gyermek, a ki
Siratja holt atyját.

Csendes mindenütt a vidék,
Mintha volna halva;
Csak a haragnak csendül fel
Szívemelő hangja.

E haragnak kedves hangja
Inti a hiveket:
Fel az éghez buzgó szívből
Imát rebegjenek.

Szekeres Kálmán.

Alföldi juhász-család.

(Képpel.)

Viszik Gyurkát iskolába.

Oda ültette az anyja maga elé, s Gyurka ugyancsak belekapaszkodik a csacsi fülébe, mit ez, úgy látszik, nagy kedvezésnek vesz, mert aprózza ám lépéseit, pedig nem igen szokása. A másik sem marad el, mert annak a farán meg a számadó ül. Kampós botjával csak elvétve legyinti meg a „paripát”, s ez nem nagyon várja, hogy erősebben nőgassa a gazdája, ismeri annak a hosszú botnak boldog végét, mely nem egyszer ütötte már fültövön.

Aztán azt sem szabad elfeledni, hogy az élelmes Bodri kutya ott vágat előttük, meg-megkerülve a csoportot, majd hosszúra kiöltött nyelvvel eléje vágva, vidáman csóválva farkát. Tán restelné a két füles, ha messze elmaradna a közös kalauz mögött.

Megesik, hogy némelykor a számban is van becsvágy.

Koczog-koczog a két csacsi; a harmadik tanyát is közel érik.

— Már én csak a mondó vagyok, aszszony, ne fogjuk betüre ezt a gyereket, míg el nem hánytá a fogát. Papot úgy sem nevelsz belőle. Ha egy esztendeig jár rek'trám (rektor uram, így nevezi még most is sok helyen a tanítót a köznép) elé, annyi bölcseséget szerzett, hogy legénykoráig is kitelelhet belőle. Nem áll ennek írásra se szeme, se szája, se keze. Hallod-e fiam! Pap akarsz-e lenni vagy juhászbojtár?

— Juhászbojtár biz én, édes apám, aztán meg számadó, aztán meg — aztán meg katona!

— Majd adok én neked katonát, csak el ne hallgass! Nem láttad, hogy a keresztapád öcsese, Gábor, fél-kézze került haza a háboruból? Semmi katona, semmi bojtár, hanem majd Boldizsár uram ő kigyelme iskolájába. Ugy. Aztán kend is okosabban cselekednék, ha ezt a fiut nem biztatná olyan nagyon. Ugy nőjön fel, mint a Habon Istvánné fia, a Miska, ki korcsmába jár már, pedig azt sem tudja, hol lakik az Isten?

Elhallgat erre a számadó. Ellenvetés helyett csak rettenetes füstöket bocsát ki bajusza alól.

— Édes szülém!

— Mi baj?

— Nem leszek én pap.

— Már miért nem, ha én úgy parancsolom?

— Azért, mert a papnak nincs bajusza. Én nekem pedig bajusz kell, meg kard.

— Majd ragasztok kenderből akkorát, mint a Bodri farka. Aztán apád kardot is farag, nagyobbat mint magad. Jó lesz-e?

— Jaj, de nem csörög ám az olyan.

— Csörgöt akasztasz a végére, aztán majd csörög is. Ne fészkelődjél, maradj vesztég, mert ebben a nyomban ledoblak.

— Majd felkapaszodom édes apámhoz.

— Nem hallgatsz el, te! Bizony, bizony ideje, hogy könyvet lásson ez a fiu, mert maholnap kifog az anyján. Csak nevesse kee; többet érne, ha rájésztene a fiára!

— Nem bánt engem édes apám. Ugy-e, édes apám?

— Csitt te istentelen! Még ki sem lát-

szik a földből, már is hetélykedik. Ha rossz vagy, megver az Isten, ha apád nem bánt is. Majd megmondalak rek'tramnak, majd kurtára fogja az a gyeplöszárat. Ne félj!

Elcsendesedik Gyurka s kis agyában fontolgatja, vajjon milyen gyeplöszárat emleget anyja? — *Tán bizony lovasdit játszanak az iskolában?* — —

Majd megvállik holnap, kis öcsém, mikor a többivel fogod hajtani, hogy b—á, bá; m—ú, mú. Aligha nincs igaza édes szülédnek, hogy apád nevelése alatt nem válnék belőled valami istenfélő jámbor ember. Tanulj, okulj, művelődjék szived, elméd. A bajusz úgy sem marad el, — s a kardcsörögést — no majd azt meg is unod annak idejében! —

Japáni polgáresalád ebédje.

(Képpel.)

A ki déltájban, a forró idény alatt, Japán fővárosának, Yeddónak különben oly élénk, népes utcáin járkálna, bámulnia kellene azoknak néptelenségén és pusztaságára, a csatornák partjait üres csónakok szegélyzik, melyek az apálytól víztelenül hagyott kavicsokra — ugyszólván egymás hátára — vannak össze-vissza halmozva. Semmi zaj, egyetlen hang sem emelkedik föl a rengeteg város néma kebeléből. Ha észreveszünk is imitt-amott egy elkésett utast, vagy egy pár zarándokot, a mint sietnek déli tanyájokat felkeresni, azok is lehajtott fővel, halkán lépdelenek, s még szemüket is behunyják a kövezet vakitón fehér fénye előtt. Az utcák, a csatornák népesége a vendéglők vagy saját édes otthonjok védő fedelei alá vontá meg magát, a földszinti szobák homályos, hűvös rejtekébe, hogy ott elvégezze ebédjét, s aztán egy pár órácskára elszunyókálhasson.

Ha ilyenkor a gondosan beernyözött, beárnyalt járdákon le s fel járkálnánk, tekintetünk, melyet a polgárházak félig nyitva hagyott ablaktáblái nem nagyon akadályoznának, egészen a lak belsejébe behatolhatna, és ott a férfiak, nők és gyermekek festői csoportozata, a mint szerény ebédjük körül egymás mellé telepednek, meglepő látvánnyal kedveskednék a szemlélőnek. Ilyen érdekes csoportozatot ábrázol képünk

Japani polgáresnlád ebédje.

is, melyen egy ebédlő japáni polgárcsalád van bemutatva.

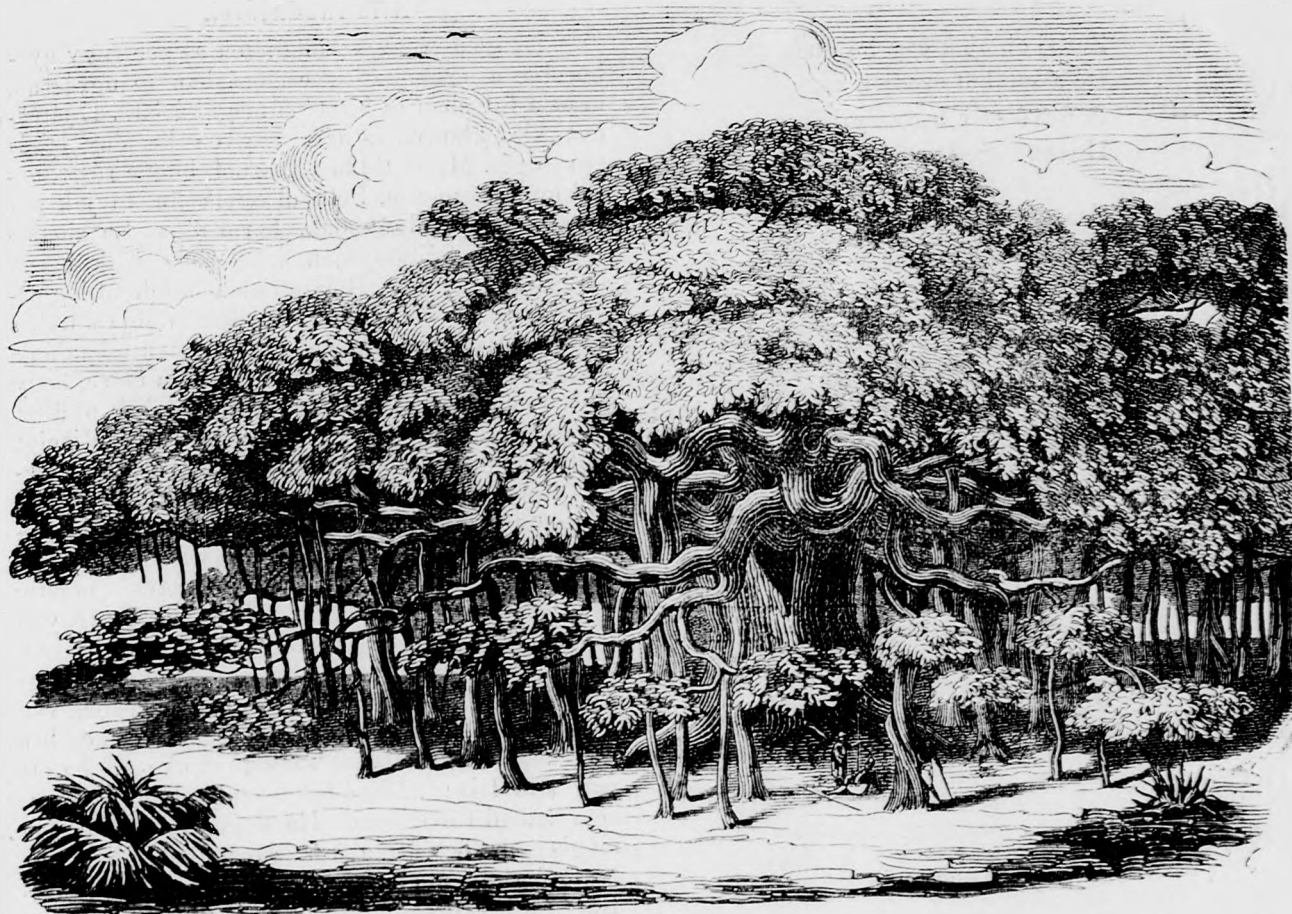
A fonott szalmából készült gyékény, mely az asztalterítő helyét pótolja, a padlatra van terítve. A közepén egy nagy ládyszerű edény díszleg fényezett fából, melyben rizs van, e nélkülözhetlen étel, mely a japáni nép minden osztályánál a táplálkozás alapját képezi. Minden tagja a családnak neki esik a közös készletnek, s megtölti belőle elég nagy porcellán csészéjét egész tetőzve. Ezt a meglehetősen porciót

Indiai fügefafa.

(Képpel.)

A földkerekségének nem sok vidéke versenyezhetik Indiával a természet ajándékainak szépségében, gazdagságában és változatosságában. Az ottani növényvilág szebb-nél-szebb és hasznosabb képviselői közül, melyeknek nagyobb része a legizletesebb gyümölcsökkel vagy fűszerekkel kínálkozik, legelőbb is az indiai fügefát mutatjuk be.

Képiünkön egy ilyen fügefafa látható, me-

Indiai fügefafa.

pedig kanál nélkül, csak egy vékony, sima fa- vagy csont-pálczika (mely náluk a világot képviseli) segítségével költik el, olyformán, hogy a csészét egészen közel tartják ajkukhoz.

Étkeiket erősen meg szokták fűszerezni. Tojás, izletes zöltségek főve, fiatal bambusz-hajtások besavanyitva, vagy pedig lotusz-nagymából készült saláta egészítik ki a japáni polgár szerény ebédjét.

lyet banián-fának is neveznek és Hindosztán egyik legszebb és legnevezetesebb fája. Igaz, hogy csak 30 láb magasra nő, de annál terebélyesebb, s ágaiból indaszerű hajtásokat bocsát a föld felé, melyek, a mint a földet érik, meggyökeresednek s megannyi új fácska nő belőlök, úgy hogy rövid idő alatt egész kis erdő képződik az anyafa körül, melynek sötétzöld sűrű lombzata még a legégetőbb napsugarakat is visszatartja. Szintén szép és igen hasznos növé-

nyek: a kókusz-pálma, bors, gyapot, indigó, bambusznád, pizang, lotusz stb. Egy szóval Hindosztán a növényvilág paradicsoma.

Imakönyvedbe.

I.

Zengj oh ajak egy hő imát
Föl az Isten trónja elé,
Ki e népet a mély porból
Ismét, ismét kiemelé.

Zengj oh ajak egy hő imát,
De a szívből eredjen az,
A forró szív legmélyiből,
Honnan ered remény, vigasz

Zengj oh ajak egy hő imát,
Hogy az Isten e szép hazát
Tetézze bő áldásával
És szabadság ragyogja át.

II.

Ne feledd, hogy van Isten,
Ne feledd, hogy van haza,
Mert ő tőle ered a hon
Reménye és hő vigasza.

A hazának szerelméből
Ered, fakad a hő ima
És így szét nem választható
A jó Isten és a haza.

Körösy László.

Mulassunk.

Paraszt, hajtsd ki juhaidat!

Egy gyerek megáll a játszótér közepén mint farkas, a többiek a tér egyik végén foglalnak helyet mint juhok, egy paraszt vagy juhász felügyelete alatt. A farkas kiáltja: „Paraszt, hajtsd ki juhaidat!” ennek következtében a paraszt nyájával megindul s a tér másik végére igyekszik eljutni. A farkas feladata kezével annyi juhot érinteni meg, a mennyit csak lehet, mely érintés által a juhok farkasokká válnak. Ellenben a paraszt ezt meggátolni törekszik az által, hogy mindannyiszor a farkas elébe áll; mert a farkasnak a parasztot megérinteni tilos.

Nagy labdafogás.

Egyik játzó a labdát magasan feldobja, a többi igyekszik kifogni, mielőtt a földet érintené. Ha egyik sem fogta ki, akkor a dobást az előbbi folytatja; ha pedig valaki kifogta, akkor az dob.

Nagy kaucsuk-labdával még mulatságosabb, ha a játzók körbe állanak, egyik a labdát erősen a földhöz üti s a ki felé felugrik, az tartozik kezével megint a földre ütni s így foly tovább a játék. A figyelmetlent meg lehet büntetni úgy, hogy bizonyos távoból hátát ki kell tartani s a többiek sorban egyszer-egyszer a labdát hátára dobják.

Álló labdajáték.

Ez igen érdekes dobójáték s épen úgy gyakorolja a játzókat a czélozásban és ugrásban, mint a futásban és hirtelen megállásban. E játékhoz kis, könnyű és nem nagyon kemény labda szükséges. Minél többen vesznek benne részt, annál mulatságosabb. Például egyik fiut hívják Bélának, másikat Jankónak, harmadikat Laczinak s így tovább. Mindnyájan különbség nélkül egy fal előtt felállanak, Béla a labdát a lehető legmagasabban a falra vagy a házfedélre dobja s dobás közben egyik játzó nevét kiáltja, ezuttal talán a Jankót. Minthogy senki sem tudja előre, hogy ki lesz felszólítva: mindenkinek érdekében áll a dobóhoz a lehető legközelebb állani. Mihelyt Jankó fel van szólítva, a többiek gyorsan szertétfutnak. De itt is szükséges az elővigyázat s nem kell vaktában tova rohanni; mert ha Jankónak sikerült a labdát kifogni, akkor ő újra feldobja s egy mást szólít fel. Természetesen mindig azt választja, a ki legtávolabb van. De tegyük fel, hogy Jankó a labdát nem fogta ki s az a földre hullva tovább gurult; Jankónak azt a leggyorsabban fel kell venni, s mihelyt kézben van kiáltani: „Megállj!” Mig Jankónak nincs kezében a labda, addig a többiek szabadhatnak; de ha ott van s kiáltja: „Megállj!” — akkor egy lépést sem szabad többé tenni. Ha látja Jankó, hogy ez mégis megtörtént, akkor követelheti, hogy az illető foglalja el előbbi helyét, azaz lépjen vissza. Ekkor a legközelebb álló Laczit veszi czélba s a labdát rádobja. Némely vidéken törvény, hogy a czélbavettnek nem szabad megmozdulni; más helyen meg van engedve a dobást a test elhajtásával vagy leguggolással kikerülni. Csak akkor hagyhatják el a játzók helyüket, ha a labda már repül. Ha Laczi a labdát kifogta vagy a földről, miután találva volt, felvette; újra kiáltja: „Megállj!” és úgy tesz mint Jankó. Ez addig foly így tovább, míg valaki a dobást elhibázza. Ekkor a játék újra kezdődik. Meg lehet határozni még a játék körét is, hogy az eredeti helytől nagyon messze ne menjenek.

Krónika.

— Egy száz-éves ember halála. E hó 16-dikán egy ősz öreg ember hunyt el Szegeden, ki oly magas életkort, 105 évet ért be, mely napjainkban már a ritkaságok közé tartozik. Neve Rosenberg Dávid. Az ősz ember hosszú élete mellett azon ritka szerencsében is részesült, hogy az utolsó napokig teljes testi és lelki épségnek örvendett, s csak a legutóbbi három napon vett erőt rajta a gyöngeség, — de ez sem volt betegség, hanem a végelgyengülés. Egészen halála órájáig eszméletlenül volt s nyugalommal beszélt közeledő végéről s tette utolsó intézkedéseit; azután szépen elaludt, mint a mécs, melyből az olaj, az éltető erő, kifogyott.

— Föltámadt halott. A „Sz. H.” írja: Ilyen kolerás időben sok minden megtörténik, a mi nem rendes dolog. Így pl. a napokban egy alsó városi atyánkfíán megtörtént az az eset, hogy kolerába esett és meghalt. Szokás szerint megmosdatták, kinyújtóztatták, s az állat is felkötötték. Ekkor a felesége ráborul a halottra, s nagy jajszóval siratja, siratja jó darab ideig. — Egyszer csak a halott fölnyitja szeméit, és rábámul gyászos özvegyességét sirató életepárjára. Hogy mi volt a környezet közt nagyobb: az ijedség-e vagy az öröm, arról nem szól krónikánk, de azt hozzátéveszi a történethez, hogy a kolerahalott, kinek állát délelőtt 9 órakor felkötötték, estefelé már kávéért kért és most is él. Ő is elmondhatja magáról, hogy így még nem járt!

— Henszlman Imre tudós régészünk a „Pester Lloyd”-ban leírását adja ama zágrábi leletnek, melyet közelebb említettünk, és melyben a buvárkodó Tkalsics szent László palástjára vélt ismerni. Henszlman a lelet hírére leutazott Zágrába és megtekinté a palástdarabot, mely szerint mindenképen nagyon régi és a legpontosabb vizsgálatra méltó. E végből fölkererte a zágrábi érseket, hogy azt a bécsi kiállításon bemutatthassa, hol az összehasonlítás által biztosabban lesz keletkezési kora megállapítható.

— Tompa Mihály siremléke, mint a rozsnói lap értesül, rövid idő alatt fel fog állíttathatni. E kedvező eredményt lényegesen elősegíté a múlt évben Sziklay Szeréna urhölgy kezdeményezése folytán rendezett bazár, mely tekintélyes összeget jövedelmezett a Tompa-émlék javára.

— Egy amerikai ifju: Morison Robert ur, utazik most Erdélyben. Az amerikai unitáriusok megbízásából jött felekezeti lici meglátogatására, s a körutat Kovács János tanár kíséretében teszi. E hó 15-én indultak el Brassó felé.

— A sárospataki főiskola növendékei egyelőre arról értesítettnek, hogy az országszerte uralkodó járvány miatt mindaddig ne jöjjenek Sárospatakra, míg hasonló uton a tanév megnyitásának idejéről újabb értesítést nem nyernek. — Sárospatak, 1873. aug. 18. — Bokor József, igazgató.

— Arany János jó egészségben visszatért Karlsbadból, és azonnal átvette akadémiai titkári teendőit.

— Szeged városának jelenleg fenálló 34 iskolájában 3297 növendék tanult s a tanulók száma ez évben 186-tal szaporodott. E szám nem sok, de főoka abban van, hogy az osztályok már is túltömöttek s ha minden tanköteles gyermeknek helyet szereznének, legalább még 20 új iskola szükségeltetnék. Különösen túltömöttek az iparos tanulók iskolái. Itt csak a város s egyesek áldozatkészsége segíthet.

— A lánchid pesti oldalán, a baloldali oszlopra következő föliratot vésnék be: „I. Ferencz József király országlása, gróf Andrási Gyula miniszterelnöksége alatt a nemzet közohajának megfelelőleg az ország két felét, valamint Buda és Pest fővárosokat összekapcsoló ezen lánchid az 1870. X. törvényzikk alapján kötött és 1870 XXX. törvényzikk által törvényhozási jogvágott szerződés folytán megváltatott és 1870. évi június hó 30-kán éjjel 12 órakor minden joggal, szabadalmakkal, jövedelmekkel és tartozékokkal a magyar állam tulajdonába ment át. Isten áldása legyen továbbra is e mű és nemzet fölött, mely azt magának megszerzé.”

— A budapesti könyvnyomdászok és betűöntők egylete szeptember hó 7-én és 8-án a polgári lövöld és „Ujvilág” helyiségeiben, a könyvnyomdászat Magyarországon való meghonosítása 400-dos évfordulójának ünnepélyével együtt a saját egyletének VII. alapítási ünnepélyét is nagy fénynyel fogja megtartani.

— A „Hon”-ban olvassuk: 15-én leégett a Rombach-utca 12-ik sz. a. ház d. u. 3¹/₂ órakor. Az utca elrekesztésére katonaság hozatott. De a 69-ik számú constabler tapintatlansága következtében zavar támadt s a közönség a katonák részéről bántalmaztatott, puskagygyal taszigáltatott s egy fiatal embernek a vezénylő hadnagy fejét is bevágta kardjával. Egy tisztességes, általában ismert és becsült kereskedő, ki a királyutcaizai, „fekete macskánál” lakik, bezárva boltját, nem mehetett másként lakására, mint a kapun keresztül. A nevezett constabler erre szuronyos katonacsapat élén az érintett kereskedő lakásába tört, ott elfogandó. Ez polgári jogára és arra hivatkozva, hogy saját lakásán van, hova erőszakosan másnak betörni nem szabad, vonakodott a katonákat követni, mire a hadnagy parancsot adott katonáinak, hogy használják fegyveröket. Ezek ezélzóra fogták puskáikat s hogy nem tüzeltek, csak annak köszönhető, hogy a szobában számos tisztességes ember gyűlt össze, kik mindent elkövettek, hogy a saját lakásán megrohant polgárt a bántalmazástól megmentse. A kereskedő nejét puskagygyal mellbe ütötték, úgy hogy még most is borogatni kell mellét. — A személyes szabadság, az alkotmány aranykorában történik ilyen vandalizmus!

— A kolera-járvány sikeres gyógmódja. A kolera-járvány a hírlapi tudósítások szerint honunkban mindenfelé számos emberéletet vesz áldozatul. E kór orvoslására, egy sok év előtt ajánlt s azóta általam több ízben, jelen járvány idején is mindig kedvező eredménnyel alkalmazott egyszerű gyógmód közlését kérem becses lapjába felvétni. A gyógyszer s alkalmazása következő: végy egy felnőtt egyőnre egy evőkanálnyi gyalogfenyő, másként borovicska-magot, s zúzd meg fakalapács- vagy mással, és egy negyeditezényi tiszta bögrében felforralt vízbe vedd be s fedővel befedezve, a tűztől kissé kijebb vonva hagyd 7—8 perczig csendesesen forni; ekkor tedd félre kolló kihülésig. Ez egyszerű theát cukorral vagy a nélkül add a betegnek leszűrten. Legtöbbször néhány perc mulva a bevétel után üdítő álm s izzadás következik, a baj megenyhül, a nyavalya legyőzve van s a további használat felesleges. Ha a hányás, göres s hasmenés vagy ezek bármelyike az első bevétel után meg nem szűnt, félóra mulva ugyanazonadagot ismételd. A második bevétel után is teljesen nem engedvén a talán nagyon elhatalmazott nyavalya, ismét, de már egy egész óra mulva adj féladagot; aztán óránként két evőkanállal, míg csak az üdítő álm s izzadás be nem következik, mint a gyógyulás biztos jele. — Kis-korúaknál felényi adag alkalmazandó. Ez egyszerű, majd semmi költségbe sem kerülő gyógmód kedvező sikeréről községünkben 70 vagy 80 e betegségből felüdültet állíthatok élő bizonyásgul. — A kétkedőknek ajánlom a kísérletet. — Pilis-Maróton 1873. év auguszt. 15. Gegus Nándor m. k., ev. ref. lelkész.

Talányok.

1) — Erős Juliskától. —

Csekélyebbet énnálamnál
Bizony alig találhatnál,
Bár mindennek eredete
Valék, s éntőlem lesz vége.

Hogyha fejét elveszem:
Szeretem, mint életem'
Kedvelem, — mert ez a neve,
Ki nekem barátnóm leve.

2) — K. Elemértől. —

Az egész három betüből
Áll, de szörnyü rosz,
Mert a szeles éjszakákon
Ó nagy kárt okoz.

Két első betümet ha te
Látni akarod:
Menj be a szabóműhelybe,
Ott megláthatod.

Ha erősb ellenségeid
Vannak teneked:
Két végső betüm értelmét
Teszik ők veled.

— Kleé Mariskától. —

3)
ar e
A e e
e e e
e e
e

— R. Gizától. —

4)
tyu tyu tyu
tyu tyu tyu

5) — Czakó Bertától. —

4. 2. 3. Naplementkor támad.
2. 1. 5. Vasútnál láttad.
1. 2. Kötszőknak egyike.
5. 4. 3. 3. 1. Uri nőnek neve.
3. 4. 2. 4. Kezed, lábad tagja
1—5. Mindenkinek atyja.

6)

1. 5. 4. 5. Város, Dunán tul van helye.
5. 3. 3. 5. Emez pedig nőnek neve.
2. 5. Isten lovának ez hangja.
2. 3. Testben erők ágazatja.
5. 3. 1. 2. Férfi visel ilyen nevét.
1—5. Ezzel pedig irni lehet.

7)

— Bogdánfi Ödöntől. —

1. 2. 3. 4. 5 A cigányoknak főnöke.
6. 7. 8. 9. Egy játékba ez jön bele.
1. 2. 3. Nagyon jó kenyérre kenve.
6. 2. 3. A fő ezzel van befedve.
6. 10. 11. Sok nem szeret ide menni.
4. 7. 11. 10. Tánczra szokott csalogatni.
7. 3. A mi ez, nem lehet régi.
3. 7. 6. Nyájakban szokott legelni.
1—11. Egy város Hunyadmegyében.

Megfejtési határidő szeptember hó 20-dika.

TARTALOM.

A fekete szekrény. Elbeszélés. — Nyári kép. Vers. — Égi háboru. Vers. — Grambusz tanító. Rege. — Helgoland szigete. (Képpel.) — Elefántvadászat. (Képpel.) — Az est. Vers. — Alföldi juhász-család. (Képpel.) — Japáni polgárcsalád ebédje. (Képpel.) — Indiai fügefá. (Képpel.) — Imakönyvedbe. Vers. — Mulassunk. — Krónika. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság” szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**